1) Co si počít s rozporem mezi Biblí a jinými "posvátnými" knihami?
2) Může zkušenost srdce potvrdit pravdivost více náboženství, která si protiřečí?

Roberte poraď

...V dobách mého hledání jsem zakoušel Boha skrze východní náboženství ... Bhagavadgíta mi byla božím slovem tak jak pro tebe Bible. Po jisté době jsem vyměnil formy a já Boha začal vnímat skrze nádobu křesťanství. Samozřejmě jsem se dostal do rozporu, který jsi zde popisoval. Buďto Ježíš říká pravdu, že je jedinou cestou k Otci a nikdo nepřichází k Otci než skrze něj nebo lže (to jsi psal ty). Takže buď lže Bhagavadgíta, nebo Bible. Vždyť jejich teze se vzájemně vylučují! Jenže má zkušenost srdce mi potvrzovala, že mi Boha zprostředkovával jak Kršna, tak i Kristus! Vždyť jsem žil obě tyto náboženství! Co si počít s tím rozporem? Koho odsoudit? Zkušenost s Bohem mi poskytla obě dvě náboženství stejnou, jenže jejich vnější popis si protiřečil! Vyřešil jsem to podobně jako kvantoví fyzici v teorii komplementarity. (Jde o jev, kdy se jedna skutečnost jeví dvěma protiřečícími způsoby. V jednom momentě je elementární částice vnímána jako bod a v druhém jako vlna. Záleží na způsobu pozorování.) I já tedy hledal jiný způsob pozorování duchovních spisů, aby mé zažité zkušenosti dávaly smysl. Víc jsem začal vnímat Bibli jako metaforu a jako jiný úhel pohledu na stejný jev. Proto se na první pohled můžou rozdílné náboženské teze vylučovat. Ano - mé vysvětlení může působit dost těžkopádně. Ale podobně to vnímá mnoho věřících a rozhodně bych je neodsuzoval za blud.. Jestli najdeš jiné východisko z tohoto rozporu sem s tím. Předpokládám, že pro tebe nebude problém prostě prohlásit, že lže Bhagavadgíta a na důkaz sem vložíš nějaké veršíky z Bible. Vžij se ale do mé situace! Bhagavadgítu jsem měl za STEJNOU pravdu jako ty Bibli. Bhagavadgítou mnou mluvil Bůh STEJNĚ jako k tobě promlouvá přes Bibli. Zkus si to představit, že máš ve svém srdci obě dvě knihy na roveň. Mohu proti Bhagavadgítě argumentovat Biblí stejně vášnivě, jako mohu argumentovat proti Bibli Bhagavadgítou. Jak z toho ven? Poradíš mi?

K.

* * *

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, m.j. jako bytost nadanou rozumem i emocemi. Konflikt který popisuješ se mi jeví jako konflikt mezi rozumem a emocemi. Rozum Tě upozorňuje na rozpor mezi učením Bible a jiným učením, ale emoce (srdce) přijímá obě učení. Ty jsi dal přednost srdci a následně se pokoušíš si to rozumově zdůvodnit (dát si protikladná učení do souladu).

Bůh nás stvořil, abychom Ho hledali. (Skutky 17:27) Duch člověka má duchovní potřeby, podobně jako tělo člověka má fyzické potřeby a obě tyto potřeby volají po uspokojení. Člověk má hlubokou vnitřní potřebu věřit v Boha. Je na člověku, jak s touto potřebou naloží. Někdo ji dokáže zcela potlačit a víru v Boha nahradí vírou např. ve vědu (nebo nějakou jinou vírou, protože bez nějaké víry se jednoduše nedá žít). Jiný se snaží tuto duchovní potřebu naplnit a může se přitom dostat do podobného konfliktu jako Ty. Bůh však v Písmu dává návod na to, jak tento konflikt vyřešit.

V knize Izajáš Bůh opakovaně zdůrazňuje, že On je jediný pravý Bůh a Spasitel, že kromě něj žádného Boha a Spasitele není. (např. Izajáš 44:6-8, 45:18-21) Bůh popisuje nerozumné počínání člověka, který si z kusu dřeva udělá modlu a pak se před ní klaní, modlí a žadoní: "vysvoboď mě, jsi přece můj bůh!" Z jiného kusu dřeva si udělá oheň, upeče na něm jídlo a zahřeje se. (Izajáš 44:9-17) Tímto způsobem uspokojoval své duchovní i fyzické potřeby. Podle barvitého popisu v Izajáši 44:9-17

výrobci model do své práce při výrobě svého boha a do jeho uctívání dávali své srdce, avšak na úkor rozumu a v konečném důsledku i na úkor srdce. Přečti si, jak snahu modlářů komentuje Bůh:

"Nevědí nic a nechápou, mají oči zalepené a nevidí, jejich srdce nevnímá. Ale on si to nebere k srdci, chybí mu poznání a rozum, aby si řekl: 'Polovinu jsem spálil, na žhavém uhlí jsem napekl chleba a upekl maso a jedl jsem, ze zbytku jsem si udělal tuhle ohavnost a hrbím se před špalkem.' Kdo se zabývá popelem, toho zavádí bláhovost srdce, ten svůj život nevysvobodí, ani se neptá: 'Není to, co mám v pravici, pouhý klam?'" (Izajáš 44:18-20)

Bůh nám zde ukazuje, že máme při jeho hledání a uspokojování svých duchovních potřeb použít rozum, abychom Jej nalezli a nasměřovali k němu své srdce. Jedině tak lze nalézt a obnovit vztah s Bohem, který každý z nás ztratil, protože každý z nás zhřešil (Římanům 5:12)

Obrácený postup, tj. hledat Boha srdcem a pak si svou víru zdůvodňovat rozumem, znamená vystavit se svodu bláhovosti srdce, neboť srdce člověka nedokáže rozlišit pravdivost či falešnost nějakého učení. Pokud se chceme duchovně nasytit, musíme poslechnout, co říká Bůh, neboť Jeho úmysly jsou nad naše úmysly a Jeho cesty nad naše cesty a Boží Slovo nám bude spolehlivým průvodcem. (Izajáš 55)

Žádný člověk nepoznal sám ze sebe Pánovou mysl. (Římanům 11:33-34) Jediný způsob, jak můžeme poznat Pánovou mysl je prostřednictvím Pánova Slova, které je pro nás zjeveno v Písmu. Moje rada je tedy taková, aby jsi použil rozum a posoudil důkazy, které nám Bůh poskytl k prokázání pravdivosti tvrzení, že Ježíš je jediná cesta k Otci a žádná jiná cesta neexistuje. Klíčovým důkazem, který potvrzuje pravdivost Bible a křesťanství je Ježíšovo vzkříšení z mrtvých.

To, že Bůh odmítá jakoukoliv jinou formu náboženství, vyjma te, kterou sám autorizoval je z Bible zcela zřejmé (např. Izajáš 46, Skutky 17). Pomineme-li dobu patriarchálního rodinného, resp. rodového náboženství, jehož nejznámějším představitelem je Abrahám, kdy Bůh komunikoval přímo s patriarchou, hlavou rodu, který plnil funkci prostředníka s Bohem a kněze přinášejícího zvířecí oběti za hříchy členů svého rodu, dostáváme se do doby národního náboženství, kdy Bůh cca v 14. století před Kristem uzavřel smlouvu prostřednictvím Mojžíše s jediným fyzickým národem, který si vyvolil, a to Izraelem, aby skrze ně naplnil svůj plán spásy v Kristu pro lidi ze všech národů. Stará smlouva měla připravit Izraelce na příchod Spasitele, aby jej byli schopni identifikovat (což se podařilo části z nich po Ježíšově vzkříšení z mrtvých) a vydat o něm svědectví ostatním národům. Stará smlouva neobsahovala řešení základního problému člověka, kterým je jeho hřích a oddělení člověka od Boha v důsledku hříchu. Zvířecí oběti za hříchy, které přinášely velekněží, pouze připomínaly Izraelcům jejich hříchy (Židům 10:3). Trestem za hřích je smrt (Římanům 6:23) Řešení problému hříchu přinesla až Ježíšova oběť na kříži, kdy On vzal náš trest za naše hříchy (smrt) na sebe. Jeho krví Bůh zpečetil Novou smlouvu, která nahradila Starou smlouvu. Novou smlouvu uzavírá Bůh s každým člověkem, ať Židem, či pohanem individuálně, prostřednictvím Ježíše Krista, pokud člověk akceptuje podmínky smlouvy, jež jsou jasně stanoveny v NZ. Všichni Ti, kteří uposlechli evangelium pak tvoří duchovní Izrael. Za jejich hříchy již Ježíš zaplatil svou smrtí na kříži a jim Bůh slibuje věčný život v Kristu (Římanům 6:23), který bude naplněn v nebesích.

Robert
12.02.2008